

Ania prosi o wywiad

Ojciec Anthony Erragudi SVD pochodzi z Indii. W Polsce mieszka już 10 lat. Kim jest i co robi? Zapytali go o to mali misjonarze z Łomży.

Jesteśmy grupą misyjną „Serduszka Maryi” z Łomży. Ze Zgromadzeniem Misjonarzy Słowa Bożego utrzymujemy kontakt od wielu lat. Cieszymy się, że to właśnie my możemy zadać Ojcu kilka pytań. Proszę nam opowiedzieć o swojej rodzinie.

Moja rodzina posiada bardzo stary rodowód. To moi pradziadkowie, ze strony ojca, zaprosili misjonarzy katolickich na swoje ziemie, zbudowali kościół i przyjęli chrześcijaństwo. Kościół był z czerwonej cegły, stąd moje nazwisko brzmi Erragudi (erra – czerwony, gudi – kościół). Moi rodzice – Joanna (Józef) i Meramma (Maryja) – są emerytowanymi nauczycielami, pracowali w szkole katolickiej. Mam czworo rodzeństwa, dwie siostry i dwóch braci.

Dlaczego wstąpił Ojciec do zakonu? I dlaczego do werbistów?

Od dziecka marzyłem, żeby zostać księdzem. W naszej wiejskiej parafii był wspaniały proboszcz, wzorowy kapłan, nauczyciel, rolnik i lekarz. Chciałem więc być taki jak on. Potem spotkałem werbistę i wstąpiłem do nich. Miałem wtedy 15 lat i byłem już po maturze.

A jak Ojciec trafił do Polski?

Do Waszego kraju posłali mnie przełożeni. Kiedy tu się znalazłem, myślałem, że trafiłem na inną

planetę. Jazda po prawej stronie, bajkowe pory roku. A potem studiowałem teologię, i to po polsku! Po trzech latach pojechałem do Indii na wakacje. Kiedy wszyscy zobaczyli mnie żywego, to uwierzyli, że w Polsce da się żyć.

Czy sprawowanie Mszy św. w Indiach różni się od tego w Polsce?

Nawet bardzo. Przede wszystkim do kościoła wchodzi się boso i to nie tylko ze względu na klimat, ale z szacunku do świętego miejsca. Buty zostają przy wejściu. Dotyczy to wszystkich, również siostr i księży. Sam Jan Paweł II dwukrotnie odprawił Mszę św. na boso, ponieważ szanował naszą kulturę. W darach ofiarnych wierni niosą do ołtarza ryż, cukier, warzywa, owoce, kury, a przy większych uroczystościach nawet barana. Msza św. trwa dużo dłużej. Jest wiele śpiewu i tańca. Po niedziele Mszę wszyscy witają się ze wszystkimi, bo jest to czas dla wspólnoty. Można razem rozwiązywać problemy, porozmawiać z księdzem. Wtedy też ksiądz rozdaje lekarstwa, do których jest ograniczony dostęp.

Czy są różnice w zainteresowaniach indyjskich i polskich dzieci?

Nasze dzieci, jak wszystkie inne na świecie, bardzo lubią się bawić. Większość z nich nie posiada prawdziwych zabawek, dlatego wykonują

je samodzielnie. Mają przy tym wiele radości. Uwielbiają też gry, szczególnie zespołowe. Najbardziej popularny wśród nich jest krykieta.

Różne znaki przypominają nam o Bogu, czy w Indiach ludzie noszą na szyi krzyżyki, medaliki lub inne symbole religijne?

Tak. My, chrześcijanie w Indiach, zakładamy krzyżyki, medaliki, a dzieci na szyi noszą różańce. Ja sam również je nosię. Także hinduiści i muzułmanie uzewnętrzniają swoją przynależność religijną.

Podobno w Indiach ludzie tresują słonie i szkolą je do pracy. W jaki sposób się je oswaja? Czy Ojciec brał udział w ich tresowaniu?

Nie, nigdy ich nie szkoliłem i nie widziałem, jak to się robi. Wiem jednak, że w wielkich hinduistycznych świątyniach są słonie, które w procesjach noszą posągi bożków. Trenuje się je latem, kiedy nie mają co jeść. Po takim szkoleniu wykonują różne prace. Darzone są dużym szacunkiem, a jeśli ktoś je źle traktuje, nakłada się na niego kary.

Czego możemy Ojcu życzyć na dalszą postugę na polskiej ziemi?

Bożej opatrności nad moim życiem.

Bardzo serdecznie dziękujemy za wywiad. Gabriela, Izabela, Aleksandra, Karolina, Martyna, Igor i Łukasz.

W jaki sposób w Indiach obchodzi się Boże Narodzenie?

W okresie świąt dzieci z katolickich szkół mają wolne dni. Chodzimy w grupach i śpiewamy pastorałki, wystawiamy na ulicach jasełka – ludzie w Indiach uwielbiają teatr. Nie ma choinki jak w Polsce, ale ozdabia się rosnące drzewka, w każdym stanie jest to inny gatunek. W katolickich domach ustawiana jest mała szopka, a przed kościołami duże stajenki, większe niż w Polsce, z żywymi zwierzętami. Natomiast wewnątrz kościoła jest symboliczna stajenka, która przedstawia problemy współczesnego świata. O północy rozpoczyna się pasterka, która może trwać do rana. Po zakończeniu Mszy św. puszcza się fajerwerki, rozpala ognisko, żeby ludzie mogli się ogrzać, i wszyscy śpiewają kolędy. Nie ma łamania się opłatkiem. Są za to domowe wypieki, które rodziny przekazują sobie razem z życzeniami.

